

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΩΝ ΝΟΥΣ

Ἄλλη βεβαίως θὰ ἦτο ἡ θέσις ἡμῶν σήμερον ἀν διευθύνων νοῦς καταλλήλως συγκεκροτημένος, διετέλει ἀπερισπάστως ἀφιερωμένος εἰς τὰ καθήκοντα, ἅτινα ἐπιβάλλει ἡ κυβέρνησις κράτους ὑπὸ τόσον παραδόξους ὁρους συντεθέντος. Διότι ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν τοῦτο προκειμένου περὶ μικροῦ κράτους ἡγουμένου μεγάλου ἔθνους καὶ ἔχοντος δύναμιν ἀποτελουμένων ἀπὸ ἀπειρίαν ἀδυναμιῶν.

Ἡ ἐξαιρετικὴ ὅμως μορφή καὶ σύνθεσις τοῦ ἡμετέρου κράτους, οὐ μόνον δὲν εὗρεν ἀκόμη τὸν πεπρωτισμένον μὲ τὰ πρόποντα ἐφόδια νοῦν τῆς διευθύνσεως καὶ ὁργανώσεως, ἀλλὰ καὶ τοὺς διευθύνοντας ἐπαρουσίασε πάντοτε περισπωμένους ὑπὸ ἔργων, ὧν ἡ θεραπεία ἀπέκλειε θεμελιώδη προγράμματα καὶ σχέδια ἐθνικῆς ἐργασίας τελεσφόρου καὶ πρακτικῆς ἀν οὐχὶ μεγαλουργοῦ.

Οὕτω αἱ πανταχοῦ γῆς διεσκορπισμέναι ἀδυναμίαι τόσον ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων δὲν κατωρθώθη νὰ συνενωθῶσι καὶ ἀποτελέσωσι μίαν δύναμιν, τὴν δύναμιν ἐκείνην, ἥτις θὰ καθίστα ἡμᾶς ἰσχυροὺς καὶ σεβαστούς. Οὕτω ἔχοντες ἀδυναμίας ἐν τῇ Ἀλυτρώτῳ, ἀδυναμίας ἐν ταῖς ἀποικίαις, ἀδυναμίας ἐν τῇ διασπορᾷ, ἐπόμενον εἶναι ἀδυναμίαν νὰ ἔχωμεν καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ πάντων τούτων, τῷ κέντρῳ, τῷ τεταγμένῳ νὰ ἐγείρῃ τόσα βάρη καὶ ὑποχρέω νὰ θεραπεύῃ τὴν καθόλου ἀδυναμίαν.

Αἱ περιστάσεις ἄς διερχόμεθα, ἐπιβάλλουσαι γενικὴν ἐκκαθάρισιν καὶ ἔρευναν τῶν ἀφορμῶν, ἐξ ὧν ἀπέρρευσεν τὸ ἐνεστὼς, πολλὰ προκαλοῦσιν ἐρωτήματα εἰς βάρος τῶν κυβερνητῶν τοῦ παρελθόντος καὶ εἰς καθοδηγίαν τῶν κυβερνητῶν τοῦ μέλλοντος. Εἶναι δὲ τοῦτο ἀκριβῶς τὸ σοβαρώτατον: διατὶ ἀφῆκαν τοῦ βαρυτίμου αὐτοῦ κομβολογίου, ὅπερ λέγεται Ἑλληνισμός, ἀσυνδέτους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ χάμαι διεσκορπισμένους τοὺς κόμβους, ὧν ἄλλοι μὲν τιμαλφεῖς ἀδάμαντες, ἄλλοι θαυμάσιοι μαργαρίται καὶ ἄλλοι παντὸς εἵδους πολύτιμοι λίθοι. Κατὰ τίνα τρόπον λ. χ., θὰ ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιοῦσιν ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Ἑθνικῆς κρίσεως, τὰς μυριάδας τῶν Ἑλλήνων, οὓς οὔτε ἐκάλεσαν ποτὲ ἢ ἐγύμνασαν ὑπὸ τὰς σημαίας τῆς Πατρίδος, ἢ καὶ ἀπαξ στρατευθέντας ἐγκατέλειπον ὁρτανοὺς ἐν τῇ ἀποδημίᾳ. Κατὰ τίνα τρόπον θὰ συνεκέντρουν ἐν πολεμικῷ ταμείῳ οὐχὶ μονόδραχμα ἐκ λαχείων ἢ ἀστείας μικροεράνων δωρεάς, ὥστε ἐπρόκειτο περὶ διασκεδαστικῆς τινος ἐκδρομῆς, ἀλλ' ἀφθονον τὴν ὑποχρεωτικὴν εἰσφοράν τῆς Ἑθνικῆς σωτηρίας καὶ ὑπάρξεως. Κατὰ τίνα τέλος τρόπον θὰ συνεκάλουν ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς ἐσχάτης ἀνάγκης πανστρατιὰν ὑπὲρ ζωῆς ἢ θανάτου.

Μὴ κυβερνηθέντες οὕτω διατὶ ἀποροῦμεν διὰ τὸ ἐνεστὼς; Καὶ μὴ κυβερνηθησόμενοι οὕτω δικαιοῦμεθα νὰ οἰκοδομῶμεν ἐλπίδας ἐπὶ καλυτέρου μέλλοντος;

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Ζ'.

(Ματθ. Θ'. 27=35).

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγοντι¹ τῷ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοὶ, κράζοντες καὶ λέγοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς, Υἱὲ Δαβὶδ². Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, προσῆλθον αὐτῷ τρέχοντες οἱ τυφλοὶ καὶ λέγει αὐτοῖς³ ὁ Ἰησοῦς. Πιστεύετε⁴ ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Λέγουσιν αὐτῷ. Ναί, Κύριε. Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων· κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω ὑμῖν. Καὶ ἠνεώχθησαν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεβριμήσατο⁵ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων. Ὁρατε⁶ μὴδεὶς γινώσκτω. Οἱ δὲ ἐξελθόντες διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ⁷ ἐκείνῃ. Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων, ἰδοὺ προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμονιζόμενον. Καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου ἐλάλησεν ὁ κωφός. Καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες. Ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον. Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Σημειώσεις.

1) Παράγοντι πορευομένῳ. 2) Υἱὲ Δαβὶδ· διὰ τῆς προσφωνήσεως ταύτης, ἥτις προσετίθει εἰς τὸν Μεσίαν, φαίνονται οἱ τυφλοὶ πιστεύοντες εἰς τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Μεσίαν. 3) Εἰς τὴν οἰκίαν· τοῦ Ματθαίου. 4) Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Πρὸς τῆς θαυματουργίας ζητεῖ παρά τῶν τυφλῶν ὁ Ἰησοῦς ἐπίσημον ὁμολογίαν τῆς πίστεως αὐτῶν. 5) Ἐνεβριμήσατο, αὐστηρῶς καὶ ἐντόνως ἀπηγόρευεν. 6) Ὁρατε προσέχετε. 7) Τῇ γῇ τῇ Γαλιλαίᾳ.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΠΙΣΤΙΣ

Ζητοῦσι τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ οἱ δύο τυφλοὶ. Καὶ ὁ Κύριος δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ ζήτημα αὐτῶν. Ἀλλ' ἐπιμένουν ἐκεῖνοι καὶ ἐξακολουθοῦσιν ὀπισθεν τοῦ Ἰησοῦ κραυγάζοντες. — Ἐλέησον ἡμᾶς, Υἱὲ Δαβὶδ — Εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰσέρχονται καὶ οἱ τυφλοὶ ζητοῦντες τὸ ἔλεος καὶ τὴν θεραπείαν αὐτῶν παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ τότε, ὅταν ἐδείχθη ἡ ἐπιμονὴ τῶν πασχόντων καὶ ἐπεβαιώθη ἡ πίστις αὐτῶν εἰς τὴν θεῖαν δύναμιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἀφοῦ ἐξομολογήθησαν δημοσίᾳ τὴν πίστιν αὐτῶν εἰς τὴν δύναμιν ταύτην τοῦ Ἰησοῦ, τότε προσεγγίζει τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὁ Κύριος εἰς τοὺς τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ λέγει πρὸς τοὺς τυφλοὺς. Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω ὑμῖν. Καὶ οἱ πιστεύοντες ἔλαβον τὸ ζήτημα αὐτῶν. Καὶ ἠνεώχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. Ἡ πίστις λοιπὸν ἡ ἀκράδαντος, ὅταν κυριαρχήσῃ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, καθιστᾷ εἰς αὐτὸν εὐχερῆ τὴν ἀπόλαυσιν παντὸς ἀγαθοῦ, ὑπερῆλθε πάσας τὰς δύ-

σχερείας, ἐνισχύει τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ καὶ προσδίδει εἰς αὐτὸν τὴν ἱκανότητα νὰ δεχθῇ τὰς δωρεὰς τοῦ θεοῦ. Ὁ ἔχων πίστιν γίνεται ὑπομονητικὸς ἐν τῇ ἐπιδιώξει τοῦ πο-
 θουμένου ὑπ' αὐτοῦ. Εἶναι βέβαιος ὅτι ἐπὶ τέλους ὁ πόθος αὐτοῦ
 θὰ ἐκπληρωθῇ. Ὑπομένως ἐὰν βραδύνῃ ἡ ἐκπλήρωσις αὐτῇ
 αὐτὸς δὲν ἀνυπομονεῖ, δὲν ἀνησυχεῖ, ἐγκαρτερεῖ, περιμέ-
 νει. Ἐὰν εἴναι ἀσθενής, καὶ πιστεύῃ πρῶτον εἰς τὴν βοή-
 θειαν τοῦ θεοῦ καὶ δεύτερον εἰς τὴν ἱκανότητα τοῦ θερα-
 πεύοντος αὐτὸν ἱατροῦ, ἔχει ὑπομονὴν μεγίστην, ὑφίστα-
 ται ἀγογγύστως τὰς ταλαιπωρίας τῆς νόσου, τὴν πάροδον
 τοῦ χρόνου, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ διατηρεῖ τὴν θαυμαστὴν γαλή-
 νην τῆς μετὰ πίστεως προσδοκίας, νευρικαὶ ἐξεγέρσεις τῆς
 ἀνυπομονησίας δὲν διαταράσσουσι τὴν ἡρεμον καὶ κανονικὴν
 κυκλοφορίαν, ἥτις συντελεῖ μετὰ ἄλλως εἰς τὴν ἀποκατάστασιν
 τῆς υγείας τοῦ πάσχοντος. Καὶ ἡ υγεία ἀποκαθίσταται,
 καὶ ἡ νόσος καταβάλλεται, καὶ ὁ ὑπομείνας ἐν πίστει τὰ
 πάντα, ἀποκτᾷ τὴν πληρωσιν τῶν πόθων αὐτοῦ. Ἡ πίστις
 ὅταν τροφοδοτῇ μίαν ψυχὴν ἐνισχύει τὴν δράσιν αὐτῆς.
 Ἐπιχειρεῖ τις ἐργασίαν τινά, ἀλλ' ἀδυνατεῖ ν' ἀγάγῃ ταύ-
 τὴν εἰς πέρας, διότι ποκίλα προσκόμματα ἀνυψοῦνται ἐνώ-
 πιον αὐτοῦ. Καὶ ὁ ἀνθρώπος πιστεύει εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ
 θεοῦ. Γινώσκει καλῶς ὅτι τὸ ἐπιδιωκόμενον ὑπὸ αὐτοῦ ἔρ-
 γον, εἶναι ἔργον ἀγαθόν, σκοποῦν ἀφ' ἐνὸς τὴν ἀγάπην τοῦ
 πλησίον, καὶ ἀφ' ἐτέρου τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ. Λοιπὸν ἐγκαρ-
 τερεῖ. Ἡ ὑπομονὴ γεννᾷ καὶ ἐνισχύει ἐν αὐτῇ τὴν ἐπιμο-
 νήν. Ἐπιμένει ἐργαζόμενος· ἐπιμένει ἐξαπαιτούμενος τὴν βοή-
 θειαν τοῦ θεοῦ, ἐπιμένει πιστεύων ὅτι τὸ ἔργον αὐτοῦ θ' ἀ-
 χθῇ εἰς τέλος. Καὶ δὲν ἀστοχεῖ. Ἡ ζητούμενη βοήθεια πα-
 ρέχεται εἰς αὐτόν, καὶ τὸ ἔργον περατοῦται. Ἀλλ' ἡ πί-
 στις τοῦ ἀνθρώπου, καὶ δὴ τοῦ χριστιανοῦ δέον νὰ εὕρῃσιν
 ἑδᾶφος στερεὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ στηριχθῇ, διὰ τὴν συνε-
 λήθη τὴν ζητούμενην σωτηρίαν. Ὅταν ἡ πίστις ἡμῶν τα-
 λαντεύεται, δὲν δύναται νὰ φέρῃ καρποὺς καλοῦς. Καὶ ἐ-
 πειδὴ οὐδὲν τῶν ἐπὶ γῆς εἶναι βέβαιον καὶ ἀσφαλές, ἡ πί-
 στις τοῦ χριστιανοῦ ἐπιζητεῖ ὑποκείμενον ἐκτὸς τοῦ κόσμου
 τούτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ στηριχθῇ, καὶ στηριζομένη νὰ
 συντελέσῃ εἰς τὸ ἐπιδιωκόμενον ὑπὸ τοῦ χριστιανοῦ ἀγαθόν.
 Καὶ ἡ πίστις τοῦ χριστιανοῦ στηρίζεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ
 θεοῦ, τὸν ὁποῖον λατρεύει. Καὶ ἡ πίστις τοῦ χριστιανοῦ
 εἶναι ὄντως ἀσφαλὴς καὶ τοσοῦτον σταθερά, ὥστε παρέχει
 αὐτῷ ἄφρονον τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν, καὶ ἐξασφα-
 λίζει εἰς αὐτόν τὸ πέρας καὶ τὴν πραγμάτωσιν παντὸς σκο-
 πουμένου καὶ ποθουμένου ὑπ' αὐτοῦ. Ἐὰν οἱ τυφλοὶ τοῦ
 σημερινοῦ Εὐαγγελίου ἔσχον τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν εἰς
 τὸ νὰ ζητῶσι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἐὰν ἐπέτυχον ἐπὶ
 τέλους νὰ διανοιχθῶσιν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἰδῶσι τὸν
 πέριξ κόσμον, αἴτιον εἶναι ὅτι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χρι-
 στὸν ὡς θεὸν ἀληθινόν· ὅτι ἡ πίστις αὐτῶν τοιαύτη οὕσα οὐ-
 δόλως ἐκλονίσθη, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν κἀν ἐξετοπίσθη ἐκ τῆς
 ψυχῆς αὐτῶν ὑπὸ τῆς ἀμφιβολίας περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ
 τῆς ἀναβλέψεως αὐτῶν, τὴν ὁποίαν περιέμενον ἀπὸ τὸν
 θεοῦ ἀνθρώπων λυτρωτὴν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ ἡμεῖς, ὡς
 οἱ τυφλοὶ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ἐὰν ὄντως πιστεύομεν
 εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς εἰς Ὑῖόν τοῦ θεοῦ, καὶ θεὸν ἀλη-
 θινόν, ὀφείλομεν, ὅταν δύσκολοι περιστάσεις ἐγείρωνται ἐνώ-
 πιον ἡμῶν, νὰ μὴ ἀμφιβάλλωμεν ποτὲ ὅτι ὁ θεὸς δὲν θὰ
 εἰσακούσῃ τῆς φωνῆς τῆς παρακλήσεως ἡμῶν, καὶ ὅτι ἐὰν
 βραδύνῃ νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς ὅ, τι ζητοῦμεν, δὲν θὰ δώσῃ εἰς
 ἡμᾶς ἐπὶ τέλους ὅτι ἐπιμένοντες ποθοῦμεν καὶ ἀνυπομόνως ἐ-
 πιδιώκομεν. Κατὰ τὴν πίστιν ἡμῶν θὰ ἐπιτυγχάνωμεν πάν-
 τοτε. Τοῦτο ὀφείλομεν νὰ γινώσκωμεν.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΛΕΦΤΟΥΡΙΑΣ

Μὲ γέλασεν ἡ χαυρογῆ, τὰς τρεῖς καὶ τὸ φεγγάρι
 Κ' ἐβόηκα νύκτα στὰ βουνά. ψηλά στὰ κορφοβούνια
 Κι' ἀκῶ τὸν ἀνεμο καιρὸ μετὰ τὰ κλαδιὰ μαλώνει,
 Κι' ἀκῶ τὰ πεύκα νὰ βογγοῦν καὶ τῆς δεξιᾶς νὰ τρίζουν,
 Κι' ἀκῶ μιὰ πετροπέρδικα, μιὰ πετροκελαϊδοῦσα,
 Καὶ τῶλεγε λυπητερὰ, τὸ μαῦρο μυρολόγι·
 Μὲρ' τί ἔχεις, περδικούλ' μου, ποῦ σκούρεις, ποῦ φωνάζεις;
 Μὴν εἶν' ταῦτά σου μελανά καὶ τὰ φτερά σου μαῦρα;
 Δὲν εἶν' ταῦτά σου μελανά καὶ τὰ φτερά σου μαῦρα
 Μόν' κλαίω γιὰ τὴν κλεφτουριά, γιὰ τοὺς καπετανέουσ,
 Ποῦ τοὺς χαλάει· Ἀλήπασας, στὴ Γιάννενα, στὴ λίμνη.

BYZANTION

ΙΣ'

Στρατηλάται. Βελισσάριος.

Εἶχε κλημνίσῃ ἀπὸ τῶν ἀρμάτων καθόπλους τῆς Τροίας
 τοὺς πολεμιστάς, εἶχε ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ Πέργαμα, τῆς Ἰλίου
 τὴν ἀκρόπολιν, τὸ ἀγαλμα τῆς Παλλάδος, εἶχε καταβάλλῃ τοὺς
 Κύκλωπας τὴν ἀκατάσχετον ἰσχύον καὶ εἶχε ἐκφύγῃ τοὺς
 ὀδόντας τῶν Λαιστρυγόνων. Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀρπάσωσιν
 αὐτὸν μετὰ τοὺς χαλυβδίνους ὄνυχας αὐτῶν ἡ Σκύλλα καὶ ἡ
 Χάρυβδις, οὐδὲ νὰ πνίξῃ αὐτὸν ἡ Κίρκη εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς
 παράδεισον σαρκῶν, ἐνθα βοσκόμενος ὁ ἀνθρώπος μεταμορφώ-
 ται εἰς χοῖρον. Ἐξέφυγε τῶν Σειρήνων τῆσσι τραγῆς, τὴν κα-
 λαϊκίαν, ἥτις θέλγει καὶ ταράσσει καὶ τῶν σοφωτάτων τῶν
 νοῦν, καὶ τῆς Καλυψοῦς τὸν ἔρωτα, ἥτις θὰ καθίστα μετὰ
 αὐτὸν ἀγῆρων διὰ φαρμάκων ἔρωτα καὶ αἰσχυρῶν βαφῶν, ἐ-
 ἀφάνειαν δὲν θὰ ἔθαπτε τὸν βίον τοῦ πορθητοῦ τῆς Τροίας
 τοῦ Ὀδυσσεῦς.

Ἐξέπεσεν εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς πατρίδος τοῦ μόνου, ὁ
 σάνις, σύντριμμα ναυαγίου, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰν ἀκτορὰ τῆς
 ὡς ἐπαίτης ὁ βασιλεὺς. Ρακώδῃ φέρει περιβολὴν καὶ τὰ
 πολεῖμματα ἐκ τῆς τραπέζης ἀνάνδρων μνηστήρων ἐπαί-
 ὁ πληρώσας δεκάδρα πλοίων ἐκ τῶν λαφύρων τῆς βαθυπλούτης
 Ἀσίας. Ὡ! ἡ μοῖρα, ἡ ἀγρίως καίμοχθηρὸς διώκουσα τὴν
 ἀρετήν. Τὸν μετ' ὀλίγων μέλλοντα νὰ στρώσῃ νεκροῦς ἐκ
 τὸντάδα μνηστήρων, τὸν σταθέντα ἀπτόητον πρὸ τῆς ἐ-
 γῆς Θεοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος, ἡγάγε πρὸς ἄσσημον κτήνος, τὸν
 Ἴρον τὸν ἐπαίτην νὰ παλαίσῃ. Αἱ χεῖρες τοῦ ἥρωος, τοῦ με-
 νου δυναμένου νὰ τείνῃ τὸ τόξον τοῦ Εὐρύτου, ἐτάνυσαν κα-
 τὰ γῆς τὸν ἄψυχον ὄγκον. Μὴ ἐμιάνη ἐγγίσας τὸν βδελυ-
 ὁ ἡμίθεος; οὐχί. Τῆς μοῖρας ἡ τῆς ἀνάγκης τοῦτο ἔργον εἶ-
 ναι. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἂν ἐφόνευσε τὸν Ἐκτορα, ἐφόνευσε καὶ
 τὸν Θερσίτην, ὁ δὲ Ἀπόλλων ἂν τὸν δράκοντα Πύθων
 κατετόξευσεν, ἐλέγετο ὡσαύτως καὶ σαυροκτόνος.

Δεινὸν δὲ καὶ καταισχύνην φέρον εἶναι, εἰς ὕπνον ἐμ-
 πτων ὁ ἡμίθεος σώματος, πνεύματος, ἡθους, ν' ἀφήσῃ
 φθαρῶσιν ἢ ἀλκή, ὁ νοῦς αὐτοῦ, ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ καὶ
 καταβληθῇ ὑπὸ τῶν οὐτιδανῶν ὁ ἀδαμαντοδέτους ἔχων ἀ-
 μούς, ὁ Θεσεὺς νὰ διωχθῇ ὑπὸ τοῦ Μενεσθέως, νὰ πε-
 βληθῇ κροκοβαφῇ χιτῶνα ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης ὁ Ἡρακλῆς,
 μέγας Ἡράκλειος ὑπὸ ἐρωτικῆς νὰ δουλωθῇ γεροντομαν-
 πρὸς τὴν ἀνεψιᾶν Μαρτίαν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος νὰ κωμα-
 καὶ πίνῃ σκυθικῶς περὰ τῷ Μνηδίφ. Αὕτη τῆς ψυχῆς
 ἀμέλεια, ὁ ὕπνος ὁ πνευματικὸς, βλακείαν φέρει καὶ ἀν-
 σμίαν αἰτίας τῶν συμφορῶν, ἀναιρεῖ τὴν ἰσχύον τῆς θελ-
 σεως, πτόησιν ἐμβάλλει, ἀφαιρεῖ πολλὰκις ἐκ ψυχῶν ἰσ-
 σὺν τὸ κράτος ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου πλῆθους, ὁ τι λέγεται ἀν-
 χικόν. Τοιαύτη ψυχῆς νωθρότης ἐνέπεσε καὶ εἰς τὸ φρόν-
 τοῦ Βελισσαρίου πολεμοῦντος κατὰ τῶν Σασσανιδῶν Περσῶν.

Μάχη πρὸ τῆς Δάρας.

Ἡ αὐγὴ τῶν πράξεων αὐτοῦ δὲν προανήγγελλε τὸν μέλ-
 λοντα κατακτητὴν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἰταλίας· νεφύδρια
 ἐσκοτίσαν πῶς αὐτήν. Εἶχεν εἰσβάλῃ μετὰ τοῦ Σίττα εἰς
 Περσαρμενίαν καὶ λαφύρων καὶ αἰχμαλώτων ἀναριθμητον
 πλῆθος ἔλκοντες ἀπεχώρησαν· ἀλλ' εἰς Ἀρμενίαν πάλιν εἰσ-
 βαλλόντες ὑπὸ τοῦ Ναρσῆ καὶ τοῦ Ἀρατίου νὰ ὑποχωρήσω-
 σιν ἠναγκάσθησαν. Στρατηγὸς δὲ τῶν περὶ τὴν Δάραν δυ-
 νάμεων κατασταθεὶς ἀντὶ τοῦ δειλοῦ Λιβελαρίου φρούριον
 ἐν θέσει Μίνδους παρὰ τὰ ὄρια τῆς Περσίδος, ἀριστερὰ τῆς
 εἰς Νίσιβιν ἀγούσης ὁδοῦ, νὰ κτίσῃ ἐπεχείρησεν. Ἀλλ'
 ἐπὶ τὴν οἱ Πέρσαι καὶ μάχης παρὰ τὸ κτίσμα γενομένης
 κρατερᾶς νικῶνται οἱ Ἕλληνες, πολλοὶ δὲ αὐτῶν φονεύονται
 καὶ ζωγροῦνται, ἐν οἷς καὶ ὁ ὑποστράτηγος Κούτζης.

Ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανός, καὶ ἂν ἀπέτυχεν ἐν τῇ ἐπι-
 χειρήσει ταύτῃ ὁ Βελισσάριος, τὸ δὲ τεῖχος Μίνδους κατε-
 κρημνίσθη ὑπὸ τῶν Περσῶν μέχρι τοῦ ἐδάφους, δὲν ἀπέ-
 λυσεν ἀπὸ τῆς στρατηγίας τὸν Βελισσάριον. Τοῦτο δὲ, οὐχί
 ἐπειδὴ ἦτο Θραξ καὶ ὁ στρατηγός, ὅπως καὶ ὁ αὐτοκράτωρ,
 ἀλλὰ διότι τὸ βαθὺ τοῦ βασιλέως ὄμμα κατείδεν ἐν τῷ Βε-
 λισσαρίῳ τὸν νικητὴν τῆς Δάρας, τὸν μέλλοντα νὰ σύρῃ ἐν
 τῷ θριάμβῳ αὐτοῦ τοὺς βασιλεῖς τῶν Βανδήλων καὶ τῶν Ὀ-
 στρογόθων. Ἐταξε λοιπὸν αὐτὸν στρατηγὸν κατὰ τῶν
 Περσῶν, πέμψας παρ' αὐτῷ μάγιστρον καὶ τὸν Ἑρμογένην.

Εἴκοσι πέντε χιλιάδες ἦσαν οἱ ὑπὸ τὰς σημαίας στρα-
 τευόμενοι τὰς Ἑλληνικὰς καὶ τεσσαράκοντα χιλιάδες οἱ
 βάρβαροι. Εἰς τὴν ὑπεροχὴν δὲ τούτων πεποιθὼς ὁ ἀρχι-
 στρατηγος (μιρράνης) τῶν Περσῶν Περόζης, πέμψας πρὸς
 τὸν Βελισσάριον, διέταξε νὰ ἔχῃ ἑτοιμον τὴν ἐπομένην τὸ
 λουτρόν, διότι ἐπιθυμεῖ νὰ λουσθῇ ἐκ τῆς μακρᾶς πορείας.
 Ὁ Βελισσάριος τοῦ ἡτοίμασε λουτρόν αἵματος. Τάφρον βα-
 θεῖαν ὥρυε, διεξόδους ἔχουσαν πολλὰς εἰς μικρὸν διάστημα
 εὐθεῖαν κατὰ τὸ μέσον, ἐκατέρωθεν δύο ὀρθὰς κεραίας ἔχουσαν,
 τελευτῶσαν δὲ κατὰ τὰ κέρατα εἰς δύο εὐθείας μακράς. Πρὸ
 ταύτης παρετάχθη τὸ πλεῖστον τῆς Ἑλληνικῆς στρατιᾶς.
 Καὶ τὸ μέσον μὲν ἐκ πεζῶν κατεῖχεν ὁ Βελισσάριος καὶ ὁ
 Ἑρμογένης, τοῦ δεξιῦ ἐξ ἱππέων πολλῶν Ἰωάννης ὁ Νι-
 κητὸς ἦρχε καὶ ὁ Κύριλλος καὶ ὁ Μάρκελλος καὶ μετ' αὐ-
 τῶν ὁ Γερμανὸς καὶ ὁ Δωρόθεος, τὸ δὲ ἀριστερὸν μετὰ ἱπ-
 πέων πολλῶν ὁ Βούζης, ἀδελφὸς τοῦ παρὰ τὸ τεῖχος Μίν-
 δους αἰχμαλωτισθέντος Κούτζη κατεῖχε καὶ Φάρας ὁ Ἑ-
 ρουλος μετὰ τριακσίων ὁμογενῶν αὐτῷ ἱππέων. Ἱππεῖς δὲ
 Μασσαγέται ἐξακόσιοι κατὰ τὸ κέρα τὸ ἀριστερὸν κεκρυμ-
 μένοι κατὰ τὴν γωνίαν τῆς ὀρθῆς κεραίας πρὸς τὴν μακράν
 εὐθεῖαν ὑπὸ τὸν Σουνίκαν καὶ τὸν Αἰγᾶν καὶ ἐξακόσιοι
 ὡσαύτως κατὰ τὸ δεξιὸν ἐν τῇ ὀρθῇ ἐκεῖ κεραία πρὸς
 τὴν εὐθεῖαν κεκρυμμένοι ὑπὸ τὸν Σίμμαν καὶ τὸ Ἀσχᾶν
 ἐτάχθησαν, ἵνα ἐπικουρήσωσιν εἰς τοὺς τυχόν ὑποχωροῦντας
 ἐκ τῶν ἡμετέρων καὶ ἐπιτεθῶσιν ἐκ τῶν ὀπισθεν κατὰ τῶν
 Περσῶν. Τῶν δὲ βρεβάρων τὸ μὲν κέντρον ὁ Περόζης ἦγε,
 τὸ δεξιὸν ὁ Πιτυάξης καὶ ὁ Βαρεσμανᾶς ὁ μονόφθαλμος τὸ
 ἀριστερὸν.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἀψιμαχία τις ἐγένετο καὶ ἡ διπλὴ
 μονομαχία τοῦ Ἀνδρέου, Βυζαντίου ἀνδρός, ὅστις δύο Πέρ-
 σας, νεανίαν θαρσαλέον καὶ μετ' αὐτὸν ἀνδρεῖον καὶ γιγαντό-
 σωμον ἀνδρα, κατέβαλε. Τὴν δ' ἐπομένην μετὰ παραίνεσιν τῶν
 Περσῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν πρὸς τῶς οικείους
 στρατιώτας, οἱ Πέρσαι αὐθιγέντες κατὰ δέκα ἑτι χιλιάδας
 ἐλθόντας ἐκ Νισίβιδος εἰς διπλὴν παρετάχθησαν γραμμήν.

Ἡ μάχη μετὰ μεσημβρίαν ἀρχαμένη ἐγένετο πολύφθορος,
 ἐκινδύνευσε δὲ τῶν ἡμετέρων τὸ ἀριστερὸν, καθ' οὗ ἐπετέθη
 ὁ Πιτυάξης μετ' ἀπείρου πλῆθους Καδισηνῶν, ἀλλ' οἱ τρια-

κόσιοι ὑπὸ τὸν Φάραν Ἑρουλοὶ ἐπιτεθέντες ἐκ λόφου ὑψηλοῦ
 δεινὸν φόνον ἐπὶνεγκαν εἰς τοὺς Καδισηνούς, οἵτινες βλέπον-
 τες ἐπερχομένους ἐξ ὀπισθεν ὡσαύτως καὶ τοὺς Μασσαγέτας
 ὤρμησαν εἰς φυγὴν. Ἰστατο εἰσέτι τὸ κέντρον καὶ τὸ ἀρι-
 στερὸν τὸ βαρβαρικόν, μετ' οὗ εἶχον συναναμιγῇ καὶ οἱ ἀθά-
 νατοι λεγόμενοι πάντες, καὶ ἐπετέθησαν ἰσχυρῶς, ἀλλὰ τὸ
 δεξιὸν τὸ Ἑλληνικὸν ὑπὸ τὸν Ἰωάννην καὶ οἱ Μασσαγέται
 χίλιοι διακόσιοι, ἄπαντες, προσέβαλον δεινῶς, ὁ ἀνδρεῖος δὲ
 Σουνίκας φονεύει τὸν σημαιοφόρον τοῦ Βαρεσμανᾶ καὶ αὐ-
 τὸν τὸν Βαρεσμανᾶν, ἐξ οὗ ἐτράπησαν οἱ Πέρσαι εἰς φυγὴν,
 ῥίψαντες τὰς ἀσπίδας, κυκλούμενοι καὶ κατὰ χιλιάδας φο-
 νεύομενοι ἢ σφαζόμενοι ἀνηλεῶς.

Σωφρόνως δὲ τὴν νίκην ἡγάγεν ὁ Βελισσάριος, ἐπειδὴ,
 ἐνέδραν φοβούμενος, δὲν κατεδίωξε τοὺς φεύγοντας ἐπὶ μα-
 κρόν, καίτοι ὥρμων ἀκατάσχετοι οἱ στρατιῶται. Ἀλλὰ δὲν
 ἐδείχθη ὁ αὐτὸς ἰσχυρῶς συνετὸς ἀνὴρ, ὁ ἐαυτοῦ ἀσφαλεῶς
 ἀρχικὸς μετ' ὀλίγον. Ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν εἶχε πέμψῃ τὸν
 ἐμπειροπόλεμον Ἀζαρέθην καὶ τὸν βασιλεῖα τῶν Σαρακηνῶν
 Ἀλαμουνδάρων πέραν τοῦ Εὐφράτου. Ἐπὶ τῇ αὐτῶν ὁ
 Βελισσάριος, οὗτοι δὲ διαβάντες πάλιν τὸν Εὐφράτην ἀπεχώ-
 ρουν, τοῦ Βελισσαρίου δικαίως νομιζόντος τοῦτο ἀκίνδυνον νίκην.
 Ἀλλ' ὄχλος βαρβάρων, Ἰσάυρων καὶ Λυκαόνων, κατεκραύ-
 γαζον, δειλὸν καλοῦντες τὴν ἀπτόητον. Ἐπεσε τῆς ψυχῆς
 αὐτοῦ ὁ χαλυβδίνος θώραξ· ὁ Περικλῆς δὲν ἐκάμπτετο ὑπὸ
 τοῦ ὄχλου καὶ τῶν κωμωδοποιῶν ὡς δειλὸν αὐτὸν ὑβρίζοντων,
 ἀλλ' ὁ Βελισσάριος δὲν ἦτο Περικλῆς· ὀργισθεὶς ὠδήγησε τὴν
 στρατιάν κατὰ τῶν πολεμίων. Ἠττήθη. Ἡ προδοσία τοῦ
 ἡγεμόνος τῶν Σαρακηνῶν Ἀρέθα, καὶ τῶν Λυκαόνων τὸ ἀπό-
 λεμον ἐπὶνεγκαν τὴν καταστροφὴν. Ἀπὸ τῆς τελείας φθο-
 ρᾶς ἔσωσε τοὺς ἡμετέρους ἡ θαυμαστὴς ἀσειστος ἄμυνα τῶν
 λειψάνων τοῦ πεζικοῦ ὑπὸ τὸν Πέτρον καὶ τῶν ὀλίγων ἱπ-
 πέων ὑπὸ τὸν Βελισσάριον.

ΑΙ ΑΓΙΑΙ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Οἱ τὸ ἔργον τοῦ κηρύγματος ἐνασκούντες ἀποτελοῦσι τὴν
 διδασκούμενην τάξιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οἱ δὲ τοῦ κηρύγματος
 ἀκροαταί, ἀποτελοῦσι τὴν διδασκόμενην τάξιν, τὴν ὁποίαν
 ἀποτελοῦσιν οἱ ἐκ τοῦ κατωτέρου κλήρου, καὶ οἱ λαϊκοί.
 Εἰς τὴν τάξιν ταύτην δὲν ἐπετρέπετο κατ' ἀρχὴν κήρυγμα.
 Ἀλλὰ τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος ἐξηρῶντο ἐνίοτε λαϊκοί
 ὑπερόχως ἀξίας καὶ ἀνεγνωρισμένης ρητορικῆς δεινότητος,
 εἰς οὓς ἐπετρέπετο τὸ ἔργον τοῦ Κληρικοῦ. Καὶ πολλοὶ
 κληρικαὶ Σχολαὶ κληρικῶν εἶχον τοιοῦτους ἐπιφανεῖς
 διδασκάλους. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο ἀλλ' ἀναγράφονται ἐν τῇ
 ἱστορίᾳ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας πρόσωπα ἐξόχου ἀξίας,
 λαϊκά, ὧν ὁ ζῆλος ὑπὲρ τῆς πίστεως, ἡ δεινότης τῆς δια-
 νοίας καὶ τοῦ λόγου, ἡ ὑπέροχος μόρφωσις, προσεῖλκον τὴν
 προσοχὴν τῶν Ἐπισκόπων, οἵτινες διέβλεπον ἐν αὐτοῖς ὄρ-
 γανα πρόφορα εἰς τὸ κήρυγμα, καὶ ἐπέτρεπον εἰς αὐτὰ τὸ
 δημόσιον καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἐκκλησίᾳ κήρυγμα. Καὶ εἶναι μὲν
 σπάνια τὰ παραδείγματα ταῦτα, ἀλλ' εἶναι καὶ σπάνιοι οἱ
 ὠριγένοις ἐκεῖνοι, εἰς οὓς ἡδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν διδα-
 σκαλίαν τῶν πιστῶν ἡ Ἐκκλησία ἐν αὐτοῖς τοῖς καιροῖς καὶ
 ἄνευ χειροτονίας αὐτῶν. Αἱ γυναῖκες προσελαμβάνοντο ἐνίοτε
 ἀλλ' αἱ ἀνεγνωρισμένης ἱκανότητος, εἰς τὴν κατ' ἰδίαν κα-
 τήγησιν τῶν γυναικῶν. Οὐδέποτε ὅμως ἐπετρέπετο αὐταῖς
 ἡ ἐπ' ἐκκλησιαστικῇ ὁμιλίᾳ, ἡ καὶ ἡ ἐνεργὸς ἀνάμιξις εἰς τὴν
 δημοσίαν λατρείαν.

Τὸ κήρυγμα σκοπὸν εἶχε καὶ ἔχει, ἡ νὰ ἐρμηνεύσῃ ὠρι-
 μένα χωρία τῶν ἁγίων Γραφῶν, καὶ νὰ εὐρύνη ταῦτα ἐπὶ

